

วิญญานแห่งการขอบพระคุณ

(ลูกา 17:1-19)

ศจ.ดร.นันทชัย มีชูชน

เมื่อชีวิตของเราเดินมาถึงเดือนธันวาคมเมื่อใด คุณจะเป็นวันที่เราชื่นชมยินดีเพราะว่าเรามาระลึกถึงพระคุณของพระเจ้าและความดีของพี่น้องที่มีต่อคริสตจักรและชีวิตของเราเป็นพิเศษ คริสเตียนทุกคนถูกพระเจ้าเรียกให้นับพระพร นึกถึงพระพร แล้วโมทนาขอบพระคุณพระเจ้า เมื่อเวลามาขอบคุณพระเจ้า ก็ทำให้เราต้องระลึกย้อนหลังถึงพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อคริสตจักรและต่อชีวิตของเรา อีกทั้งครอบครัวของเราอย่างมาก

คริสตจักรของเราที่นี่ให้มากและได้รับมาก จึงเกิดมีคนที่ปรารถนาจะขอบพระคุณพระเจ้าและผู้มีพระคุณมากด้วย ในเวลาเดียวกันก็อาจมีคนจำนวนไม่น้อยที่ไม่ได้ขอบคุณเท่าที่ควร วันนี้เป็นวันเดือนใจผมเองด้วยว่าศาสนาพระคริสต์เป็นศาสนาของการขอบพระคุณ

พระคัมภีร์สั่งสอนให้คริสตชนเป็นคนขอบพระคุณ ในพระธรรมสดุดีได้กล่าวไว้ว่า “เป็นการดีที่พวกเราขอบพระคุณพระเจ้า” (สดุดี 92:1ก) และ “เราควรขอบพระคุณพระเจ้าทุกวันเรื่อยไป” และอีกหลาย ๆ ตอนได้เขียนให้ทุกคนสรรเสริญพระเจ้าสำหรับความดีและพระหัตถกิจของพระองค์สำหรับลูกหลานของมนุษย์ พอเราในพระคัมภีร์ใหม่ เปาโลเขียนว่า “จงขอบพระคุณพระเจ้าในทุกกรณี”(1 เธสะโลนิกา 5:18) และ “จงขอบพระคุณพระเจ้าในทุกเรื่อง” (เอเฟซัส 5:20)

แต่พระคัมภีร์ไม่ได้สอนว่า แม้เราจะมีเชื่อในพระเจ้า แล้วเราก็จะพบพระคุณได้ทุกวันเป็นอัตโนมัติ มีบางครั้งพระคัมภีร์ก็รู้ว่า ในการติดตามพระเจ้า บางครั้งชีวิตของเรามาถึงจุดที่เราก็ตอบขอบพระคุณพระเจ้าได้ยากเพราะมีบางครั้งชีวิตของเราประสบความยากลำบากจริง ๆ แต่ในวันที่ทุกข์ยากอย่างนั้น พระคัมภีร์ยังนำทางเราไปถึงพระเจ้าและได้เปิดช่องให้เราเห็นว่า เราจะได้รับพรยามทุกข์ยากนั้น และช่วยให้เราขอบพระคุณพระเจ้าซึ่งทำให้เราเกิดคำถามสำคัญ ๆ หลายคำถาม ที่พวกเราอาจจะถามตัวของเราก็ได้ กล่าวคือ เมื่อเราขอบพระคุณนะ (1) เราขอบคุณผู้ใด และ (2) เมื่อเราขอบคุณ เรามักขอบคุณในเรื่องอะไรบ้าง ขอให้เรามาพิจารณาทีละข้อ ขอให้เรามาคุยข้อแรกก่อน

(1) เวลามนุษย์ขอบพระคุณนั้นเราขอบพระคุณผู้ใด

ถ้าผู้ตอบคำถามนี้บอกคำตอบออกมา คำตอบนั้นก็จะเป็นไปได้ทันที ว่าผู้ตอบมีความสัมพันธ์กับพระเจ้า หรือไม่มีความสัมพันธ์กับพระองค์ คำถามนี้สำคัญคือ เวลาเราอยากขอบคุณ เราขอบคุณใคร

จี เค เซสเตอร์ตัน กล่าวว่า “สิ่งที่น่าเศร้าสำหรับคนที่ยังไม่ได้เชื่อพระเจ้านั้นคือ เมื่อเขาอยากจะขอบคุณ เขาไม่รู้จะขอบคุณใคร”

เลสลีย์ สตีเวน คือคนที่ยังไม่ได้เชื่อพระเจ้า เขาสูญเสียภรรยาของเขาไปโดยอุบัติเหตุโดยไม่คาดฝัน เขาจึงเขียนจดหมายไปหาเพื่อนเขา ในจดหมายฉบับหนึ่งเขาเขียนว่า “ข้าพเจ้าขอบพระคุณ ที่ผมได้มารู้จักเธอ” จริง ๆ แล้วเขาจะเขียนว่า “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า” แต่เพราะเขาไม่ได้เชื่อพระเจ้าและเป็นคนจริงใจ เขาจึงทิ้งวางเอาไว้

ดร.จอห์น เบลลี่ กล่าวว่า “คนที่ยังไม่ได้เชื่อพระเจ้า สามารถพูดได้ว่า “ผมสามารถมีความสุขได้โดยไม่ต้องมีพระเจ้า” แต่เป็นการยากมากที่เขาจะพูดว่า “ผมขอขอบคุณเฉย ๆ” เพราะว่าเขาพูด เขาต้องถามตัวเองว่า เขากำลังขอบคุณใคร

สัญชาตญาณที่มนุษย์รู้สึกอยากจะขอบคุณยื่นยื่นอยู่ในตัวมันเองแล้วว่าจะต้องมีคนที่เราควรขอบพระคุณอยู่จริง ๆ คำถามคือ ใครได้ประทานสัญชาตญาณนี้แก่เราใครได้ใส่สัญชาตญาณนี้ไว้ในใจของเรา คำตอบคือพระเจ้าทรงปลุกสัญชาตญาณ และความรู้สึกลึกนี้ให้เราในจิตใจ

เพราะว่าถ้าเราหิวได้ แสดงว่าต้องมีอาหารไว้บำบัดความหิวนั้น

ถ้าเรารู้สึกกระหายได้ แสดงว่าต้องมีน้ำที่บำบัดกระหายนั้น

ถ้าเรารู้สึกขอบคุณได้ แสดงว่า มีพระองค์ผู้ซึ่งเราควรขอบพระคุณอยู่จริง ๆ

เพราะพระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างผู้ประทานให้

ผู้ทรงพระคุณ ซึ่งทำให้เรามีชีวิตเป็นอยู่และเคลื่อนไหวได้

พระคัมภีร์บอกว่า เอกถลักษณ์อันหนึ่งของคริสเตียน คือการขอบพระคุณพระคัมภีร์เขียนว่า “จงขอบพระคุณในทุกกรณี” (1 เธสะโลนิกา.5:18) เอกถลักษณ์อันหนึ่งของคนที่ไม่ได้เชื่อพระเจ้านั้นคือ การขาดการขอบพระคุณพระองค์ พระธรรมโรม 1 กล่าวว่า “เมื่อเขาได้รู้จักพระเจ้าแล้ว เขาหาได้ขอบพระคุณไม่” เขาได้สิ่งดีต่าง ๆ จากพระเจ้า แต่จิตใจไม่ได้ขอบพระคุณ ไม่ได้ตอบสนองพระเมตตาความดี ความรักต่อพระเจ้าเท่าที่ควรต่อพระเจ้า

การสำนึกในพระคุณของพระเจ้าเริ่มที่การสำนึกว่ามีพระเจ้า คนที่จะขอบพระคุณพระเจ้าได้แท้จริง ต้องมีการรับรู้ทางฝ่ายจิตวิญญาณก่อน เพราะการขอบพระคุณพัฒนาขึ้นมา เติบโตขึ้นมาจากบรรยากาศของความสัมพันธ์กับตนเอง คนอื่น และกับพระเจ้า คนที่ถูกพระเจ้าไถ่จากบาปของตนจะรู้สึกถึงเรื่องนี้ต่อพระเจ้าได้

ดังนั้น หน้าแรกที่แรกของคริสเตียนคือขอบพระคุณพระเจ้า อ่าน ฮีบรู 13:15 “เหตุฉะนั้นให้เราถวายคำสรรเสริญเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าตลอดไปโดยทางพระองค์นั้น คือคำกล่าวยอมรับเชื่อพระนามของพระองค์” เราขอบพระคุณผู้ใด คำตอบคือ เราขอบพระคุณพระเจ้านั่นเอง

(2) ประการที่สอง : เราจะขอบคุณเรื่องอะไร?

มีคริสเตียนคนหนึ่ง ในสมัยโบราณ คือ อิกเนเชียส โลโยล่า วันหนึ่ง เขาหนีการข่มขู่จากขอบพระคุณพระเจ้าในสิ่งที่พระองค์ได้ประทานให้ในสิ่งที่เขาไม่ได้ขอ เขาเอากระดาษมาแผ่นหนึ่งเขียนรายการลงไป เขาเขียนได้คำเดียวและเขียนต่ออีกไม่ได้ คำนั้นคือ ตัวเขาเอง สิ่งที่พระเจ้าประทานให้โดยที่เราไม่ได้ขอ คือ ตัวเอง ไม่มีใครในโลกมีรูปร่างหน้าตาเหมือนคุณและเหมือนผม คนเราแต่ละคนต่างกัน ถูกสร้างพิเศษจากพระเจ้า มีความสามารถต่าง ๆ กัน ศักยภาพต่าง ๆ กัน

แต่เราสามารถติดต่อได้ไกลกว่า โลโยล่า ถ้าเรามองดูรอบ ๆ ตัวเรา เราจะพบของประทานจากพระองค์ที่เราไม่ได้ขอแต่พระเจ้าให้เราลองนับพระพรของเราดูที่ละอันได้ หรือนับพระพรของท่านซึ่งพระเยซูประทาน คนที่มีพระพรมากแต่ไม่เคยนับ อาจจะไม่คิดถึงพระพรจริง ๆ ก็ได้ ถ้าเราคิดจริง ๆ เราสามารถเอ่ยพระพรนั้น ๆ ได้

เราควรขอบพระคุณพระองค์ในเรื่องความชื่นชมยินดีต่าง ๆ ที่พระเจ้านำมาสู่ชีวิตของเรา ข้าวปลาอาหารอันอุดมสมบูรณ์ ฤดูกาล สีสันของธรรมชาติ เช่น สีของฟ้ายามอาทิตย์อัสดง เสียงนกร้อง ความสามารถที่เราไม่ประสาทดตาและช่วยให้เราเห็น ได้ยินเสียงต่าง ๆ ได้และได้กลิ่นหอมต่าง ๆ สมอบที่รู้จักคิดหาเหตุผล ถ้าเราไม่มีเหตุผล จะเกิดอะไรขึ้นขอบพระคุณสำหรับการจดจำและระลึกได้ การนึกคิดภาพในสมอง ความสามารถต่าง ๆ ที่สมองทำได้ ทำให้เกิดอะไรต่อมิอะไรอีกมากมายที่เป็นคุณประโยชน์

นอกนั้นยังมีโลกของหนังสือที่เราสามารถค้นคว้าความรู้ต่าง ๆ เช่น เรื่อง ดนตรี เรื่องความรัก เรื่องเพื่อน และเรื่องเด็กเล็ก ๆ ที่รู้จักเชื่อและวางใจในตัวเรา และพระพรอีกเป็นร้อยเป็นพัน เช่น เครื่องมือแพทย์แผนใหม่ วิธีการรักษาโรคใหม่ที่นักวิทยาศาสตร์ค้นพบความสัจของข้อมูลผู้ปกครอง มัคทายก มัคทายิกา พี่น้องจำนวนมาก

ผู้เขียนพระธรรมสดุดีกล่าวว่า เราควรขอบพระคุณพระเจ้าเสมอไป พระคัมภีร์สอนว่าเราควรขอบพระคุณในเรื่องอะไรในพระคัมภีร์อีก เราไม่ควรขอบพระคุณในพระพรทางวัตถุ ความสะดวกสบายทรัพย์สิน การพิทักษ์รักษาแต่เราควรขอบพระคุณพระเจ้าเอง คือขอบพระคุณที่พระองค์เป็นพระเจ้าที่ทำความดีแก่เรา พระพรต่าง ๆ เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่อนุญาตให้เกิดแก่เราอย่างเหมาะสม “จงสรรเสริญความดีของพระเจ้าและบรรดาพระหัตถกิจของพระองค์ที่มีต่อลูกหลานของมนุษย์” ส่วน

เปาโลสอนในพระคัมภีร์ใหม่ว่า “จงขอบพระคุณพระเจ้า เพราะของประทาน ซึ่งพระองค์ทรงประทาน นั้นเหลือจะพรรณานาได้”

ความดีของพระองค์จะสรรหาคำมาพรรณานาในภาษามนุษย์ไม่ได้ เพราะไม่มีคำพูด มันเหลือที่จะนำออกมาเป็นภาษามนุษย์ ในความดีของพระองค์

ประการที่สองที่เราขอบพระคุณคือ ความรอดพ้นจากบาปแล้ว พระเจ้าทรงช่วยให้เรารอดพ้นจากบาปทางพระเยซูแล้ว โดยการกลับใจจากบาป โดยความเชื่อ เราได้รับสิ่งนี้โดยทางพระคุณ

3. ปัญหาของคนที่ลืมนการขอบพระคุณ

เรามักพบว่า มีคนจำนวนไม่น้อยที่ขาดการขอบพระคุณ มนุษย์นั้นมีโรคอยู่โรคหนึ่ง และดูเหมือนจะติดต่อกันได้ด้วยคือ โรค “ชอบรับแต่ไม่ชอบให้” หรือ โรคที่ทีกักกว่าคนอื่นต้องมีหน้าที่ให้ตน แต่ไม่เคยคิดที่จะให้คนอื่น เรื่องนี้บันทึกใน ลูกา 17:11-19 ขณะที่พระองค์เสด็จเลียบแคว้นสะมาเรียครั้งสุดท้าย ก็ได้เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งพระองค์เห็นคนโรคเรื้อนเกาะกลุ่มกันอยู่ 10 คน เป็นคนที่เข้าสังคมไม่ได้ เพราะสังคมรังเกียจ สังคมยิวถือว่าคนโรคเรื้อนนั้นเป็นคนตายแล้ว คนเหล่านี้ถูกประณามว่าสกปรก ถ้าเดินไปตามถนนต้องเอามือป้องกันปากแล้วร้องว่า “ไม่สะอาด ๆ ๆ” เมื่อพวกเขาเห็นพระเยซูก็ร้องให้พระเยซูเมตตา มีใครทราบหรือไม่ว่าพระเยซูทำอะไรพระองค์ที่ไม่ได้รักษาให้หายโดยการวางมือพระองค์ไม่สัญญาว่าจะรักษาเสียด้วยซ้ำ พระองค์ตรัสให้พวกเขาไปหาปุโรหิตคือผู้นำทางศาสนาในสมัยนั้น ซึ่งคนที่หายโรคแล้วเท่านั้นจึงจะไปหาเพื่อตรวจสอบการหาย และรับคำรับรองได้ พวกเขาเชื่อคำตรัสของพระเยซูเพราะขณะเมื่อเดินไปนั้น คนทั้ง 10 คนหายทันทีมันเหมือนฝัน มันอัศจรรย์ เพราะคน 10 คนได้หายสนิททำให้เข้าสังคมได้ ทำงานได้ อวัยวะต่าง ๆ ทำงานได้ พวกเขาเข้าไปหาชุมชนและคนต่าง ๆ และมีความสัมพันธ์ได้เหมือนเดิม พวกนี้ได้รับประโยชน์ ได้รับพรทั้ง 10 คนหาย แต่คนมาขอบคุณเป็นคนสะมาเรียเพียงคนเดียว พระคัมภีร์บอกว่า อีก 9 คนหายไปไหน

จากเรื่องนี้เราพบว่า พระเยซูทรงสนพระทัยในการขอบคุณของเรา และให้ความสำคัญมาก พระองค์พูดถึงเรื่องคนมาขอบคุณและคนไม่มาขอบคุณพระองค์รู้สึกต้องสอนให้รู้ เวลาคนไม่ขอบคุณเหมือนพวกเราย่อมรู้สึกไม่สบายใจ เวลาคนได้ประโยชน์จากเราแต่ไม่ได้ขอบคุณเรา พระเยซูตรัส “ไม่มีใครมาขอบคุณนอกจากคนต่างชาตินี้” เราจะจัดชีวิตของเราอยู่ในกลุ่มไหนดี 9 คน ที่ไม่ขอบคุณหรือ 1 คน ที่มาขอบคุณ

“10 คน หายโรคมิใช่หรือ 9 คนไปไหน” พระเยซูตรัสเตือนเราทุกคน

เป็นเรื่องแปลกแม้การขอบคุณจะไม่เสียอะไร แต่ 9 คน ที่ไม่มาขอบคุณอันนี้เป็นโรคชนิดหนึ่งของมนุษย์ คือโรค “รับแต่ไม่ให้” นี่คือนิสัยที่คนไม่น้อยในยุคโลกาภิวัตน์กำลังปฏิบัติต่อกัน เราพร้อมและคล่องที่จะรับสิ่งดี ๆ ทุกอย่างจากคนอื่น แต่บางครั้งเราก็ลืมที่จะมาขอบคุณ

มนุษย์มักทึกทักว่าเราไม่ต้องขอบคุณคนอื่น ยิ่งในยุคที่วัตถุเป็นพระเจ้า โรคนี้ดูยิ่งรุนแรงในสังคมนี้ คือโรค “รับแต่ไม่ให้” บางทีท่านอาจเข้าถึงความรู้สึกของพระเยซูก็ได้ คือว่าคนไข้จำนวนมากสมัยนี้มาหาหมอและพยาบาลเวลาเขามีปัญหาน้อยคนจะมาโรงพยาบาล แล้วยื่นบัตรตรวจเพื่อขอมาขอบคุณหมอและพยาบาลเท่านั้นแล้วกลับบ้าน

เรามักมาหาพระเจ้าเวลาเรามีปัญหาแต่เราไม่มาหาเพื่อขอบพระคุณ และสรรเสริญ ในยุคโลกาภิวัตน์ เรามักลืมผู้มีพระคุณ ลืมพระเจ้า และองค์พระเยซูมักถูกลืมขอบพระคุณเสมอ ๆ จากเรา

คาร์ล บาร์ท นักศาสนศาสตร์เรื่องนามของโลก กล่าวว่า บาปทุกชนิดมาบรรจบ ณ จุดเดียวกัน คือ “การไม่รู้จักรักขอบคุณ” บาปที่รุนแรงที่สุดคือการปฏิเสธพระเยซู และการปฏิเสธพระเยซูคือการที่ไม่สำนึกในพระคุณของพระองค์ที่กระทำให้นั่นเอง

ผมเองก็ไม่ทราบเหมือนกันว่า 9 คนที่ไม่มาขอบคุณมีเหตุผลอะไร แต่ขอให้เราพิจารณาดู อาจเป็นเพราะ:

ก. ไม่เคยคิดจะขอบคุณ

ถ้าคนหายแล้ว ไปดีมีสุขแล้ว ได้รับประกาศนียบัตรจากปุโรหิตแล้ว แต่พวกเขา “รับแล้วลืม” ลืมคิดไป ลืมพระคุณของพระเจ้าไปเลย เพราะอาจจะเป็นเพราะว่าไม่ได้ถูกสอนให้คิดก็ได้ บางทีเราบางคนอาจจะเป็นเช่นพวก 9 คน ก็ได้ ไม่ใช่ที่เราไม่กตัญญูเพียงแต่เราลืมคิดในเรื่องนี้ไป

ในเมืองแคมบริดจ์ ประเทศอังกฤษมีโบสถ์แห่งหนึ่ง วางพรมเช็ดเท้าไว้ตรงทางเข้าที่หน้าประตูโบสถ์ ตัวอักษรบนพรมเขียนว่า “ใคร่ครวญ และขอบคุณ” (Think and Thank) ว่าไปแล้วคำ 2 คำ มาจากรากศัพท์เดียวกัน คือ “คนที่รู้จักคิด มักเป็น คนที่รู้จักขอบคุณ” อาจเป็นไปได้ว่าคนสมัยนี้ อาจสูญเสียความคิดที่ขอบคุณไป วันนี้จึงมีความหมายที่เรามาขอบคุณพระเจ้าและผู้มีพระคุณต่อชีวิตของเราและคริสตจักรของเรา สดุดี 103:2 สอนว่า “จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเจ้า และอย่าลืมพระราชกิจอันมีพระคุณทั้งสิ้นของพระองค์”

ข. ไม่รู้สึกมีหน้าที่ต้องกลับมาขอบคุณใคร

บางทีคน 9 คนนั้น เขาไม่รู้สึกว่าจะต้องมีหน้าที่กลับมาขอบคุณใครเพราะถ้ากลับมาอาจจะเจอหน้าที่บางอย่างที่พระเยซูขอร้องให้ทำก็เป็นได้คือพวกเขาอาจรู้ว่า พวกเขาจะต้องทำอะไรหลายอย่างเพื่อพระองค์ เลยไม่กลับมาขอบคุณคิดว่า เพราะในพระกิตติคุณพระองค์มักให้คนที่หายโรคแล้วต้องทำอะไรบางอย่างเสมอ หรือไม่ก็ต้องทำอะไรเพื่อคนอื่นบ้างเสมอ ดังนั้นเมื่อคนมีพระคุณ เช่น พระเยซูที่รักษาโรคเราให้หายมาขอร้องบางทีก็ยากที่จะชัดเจน

บางที่อาจมีบางคนใน 9 คน มีความหยิ่ง คือรู้สึกไม่อยากยุ่งกับใคร จนกลายเป็นความเห็นแก่ตัวได้ พวกเขาจึงไม่ค่อยอยากจะยุ่งกับใคร ขอรับลูกเดียว พวกเขาลืมไปว่า ผมประโยชน์ทุกอย่าง พระพรทุกอย่างจะผูกพันกับหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติตอบสนอง ในโลกที่เงินเป็นพระเจ้า เขาอาจคิดว่า ถ้าจ่ายค่ารักษาพยาบาลแล้ว เขาก็หมดหน้าที่ ซึ่งต่างกับเรื่องราวของหมอบรัดเลย์ มิชชันนารียุคบุกเบิกท่านบันทึกไว้ว่า ท่านนิคยาให้คนไทยเข้มเดียว คนไข้ให้สัมตั้งหลาย ๆ ชะลอม

ค.บางที่ความคิดถูกครอบงำด้วยเรื่องต่าง ๆ

บางที่ความคิดของคน 9 คนนั้นอยากกลับบ้านมาก อยากเจอคน เจอญาติ เจอคนรัก อยากเข้าสังคม จนลืมมาขอบพระคุณ สมัยนี้คนเรามีเรื่องต่าง ๆ ในความคิดมากมาย จนทำให้เราลืมสิ่งที่เราควรทำไป พวกเองก็เช่นกันเราอาจไม่ตั้งใจลืม เพียงแต่พวกเรามีภาระมาก และมีสิ่งที่ต้องให้คิดมากจนลืมการขอบคุณได้ มีงานประจำมาก มีของประจำวันที่เราต้องทำหลายอย่างจนลืมขอบคุณพระเจ้าไป นี่ก็เป็นได้อีกเหมือนกัน

ขอให้คำพูดของพระเยซูแว่วเข้าหูเราอีกครั้งในวันนี้ว่า “อีก 9 คนไปไหนเสีย” วันนี้เป็นวันขอบคุณพระเจ้าจะเนื่องในโอกาสอะไรก็ตาม เราควรถามว่า “ความกตัญญูของเราอยู่ครบถ้วนดีหรือ”

ยอร์จ เฮเบิร์ต ผู้รับใช้ที่มีชื่อเสียงกล่าวว่า “พระองค์ทรงประทานสิ่งต่าง ๆ มากมายต่อเรา ขอทรงโปรดประทานอีกอย่างเดียวเท่านั้นคือ “จิตใจที่อยากจะขอบคุณพระองค์เสมอไป”

จงขอบพระคุณพระเจ้า สำหรับของประทานที่เหลือจะพรณนาได้ ที่ได้ทรงประทานแก่คริสตจักรของพระเยซูชีวิตครอบครัว และลูกหลานของเราวันนี้เราก็ได้มีโอกาสระลึกถึงความดีนั้น ๆ และแสดงความกตัญญู และความขอบคุณ ด้วยการถวายชีวิต ความคิดจิตใจ และทรัพย์แต่ไม่ว่าเราจะให้แก่ไหนก็ตาม เราไม่สามารถทดแทนพระคุณต่อพระเจ้าหมดได้ เปาโลบอกไว้ว่า “ข้าพเจ้าเป็นหนี้” และเราเองก็เป็นหนี้ในวันนี้เรามาประชุมกันเพราะเรารู้สึกเป็นหนี้พระเจ้า และผู้มีพระคุณทั้งหลายที่มีส่วนในชีวิตของเรา ซึ่งเราไม่สามารถจะจ่ายคืนได้หมด แต่เราทำสิ่งหนึ่งได้คือเราอาจแบ่งปันสิ่งต่าง ๆ ที่เราได้รับประโยชน์จากผู้รักเราให้ความดีที่เราได้รับจากพระหัตถ์พระเจ้านั้น ได้ผ่านต่อไปยังคนอื่น โดยเฉพาะผ่านพระกิตติคุณของพระเยซูต่อไป เพราะเมื่อเรารู้สึกสำนึกในพระคุณ เราก็ต้องรู้ว่าเรามีหน้าที่ด้วย

ชีวิตของคนเรานั้นก็แปลก มีคำพูดที่มักตรงข้ามกับความรู้สึกหลายเรื่องและอันหนึ่งก็คือ “คนที่มีความรักมากมักขอบคุณน้อย และคนที่มีน้อยมักขอบคุณมาก” อันนี้เป็นแค่ประสบการณ์ของผมเท่านั้น กล่าวคือ ผมรู้สึกได้ว่า “คนที่มีความรักได้น้อยมักกลับมาขอบคุณเสมอไป”

ดร.แซงสเตอร์ เล่าว่า วันหนึ่งท่านได้รับเชิญไปเทศนาที่คริสตจักรแห่งหนึ่งซึ่งไม่เคยไปเทศนาเลย เมื่อไปนั่งบนเวทีผู้ปกครองคนหนึ่งของคริสตจักรก็มาบอกว่า แถวหน้าทั้งหมดคนที่ฟังเป็นคนตา

บอดมาจากโรงเรียนสอนคนตาบอดในเมือง ดร.แซงสเตอร์ เลยบอกให้ผู้ปกครองคนนั้นไปปรึกษาหารือกับบรรดาคนตาบอดดูว่า พวกเขาปรารถนาจะเลือกร้องเพลงใดในการนมัสการในเช้านี้ ตอนนักเทศน์เทศนาจบแล้ว ผู้ปกครองคนนั้นก็หายไปพักใหญ่ ดร.แซงสเตอร์ ก็คิดว่าเพลงใดหนอที่นักเรียนตาบอดพวกนี้อยากร้อง ท่านคิดว่าจะเป็นเพลง “ใครลำบากเหน็ดเหนื่อย เชิญมาหาพระเยซู” หรือ “พระองค์ทรงเลี้ยงนกอ้อยใหญ่” หรือ “โปรดนำทางข้าฯ เถิด” แต่ผู้ปกครองคนนั้นก็กลับมาบอกว่า เพลงที่ 192 ครับ คือ เพลงชื่อ “ทรงสัญญาให้พรแก่ข้า” เนื้อเพลงมีว่า

“ทุกวันข้าสรรเสริญ

ร้องเพลงถวาย

สรรเสริญพระเยซู พระมหาไถ่

ทุกวันข้าสรรเสริญ

ร้องเพลงถวาย

สรรเสริญพระเยซู พระมหาไถ่”

เป็นคำขอบคุณ สรรเสริญของคนตาบอด คนตาบอดอยากขอบคุณพระเจ้าและสรรเสริญ ซึ่งนักเทศน์ตาดีคิดไม่ถึง

คุณและผมก็เช่นเดียวกัน เราได้รับสิ่งดีต่าง ๆ ไป จากพระหัตถ์พระเจ้ามากเราจะสามารถร้องเพลงขอบพระคุณพระเจ้าแบบเดียวกับคนตาบอดได้หรือไม่ เราอยากร้องเพลงอะไร เราควรสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ และสำนึกในหน้าที่ในเวลาเดียวกันได้หรือไม่ให้เรามาสรรเสริญพระเจ้า และขอบคุณพระองค์ และขอบคุณคนที่เราไม่เคยขอบคุณมาก่อน ซึ่งเขาทำดีกับเราเสมอมา ในวันที่เราควรจะขอบคุณพระเจ้านี้แต่เราไม่ควรจะขอบคุณเฉย ๆ เราควรดำเนินชีวิตและแสดงจากชีวิตของเราด้วย ให้เราขอบคุณพระเจ้าในทุกกรณีเพราะนี่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เพื่อท่านทุกคน.

ที่มา : พระคริสตธรรมปริทัศน์ สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย, ปีที่ 52 ฉบับที่ 283 พฤศจิกายน – ธันวาคม 2001, หน้า 10-14.